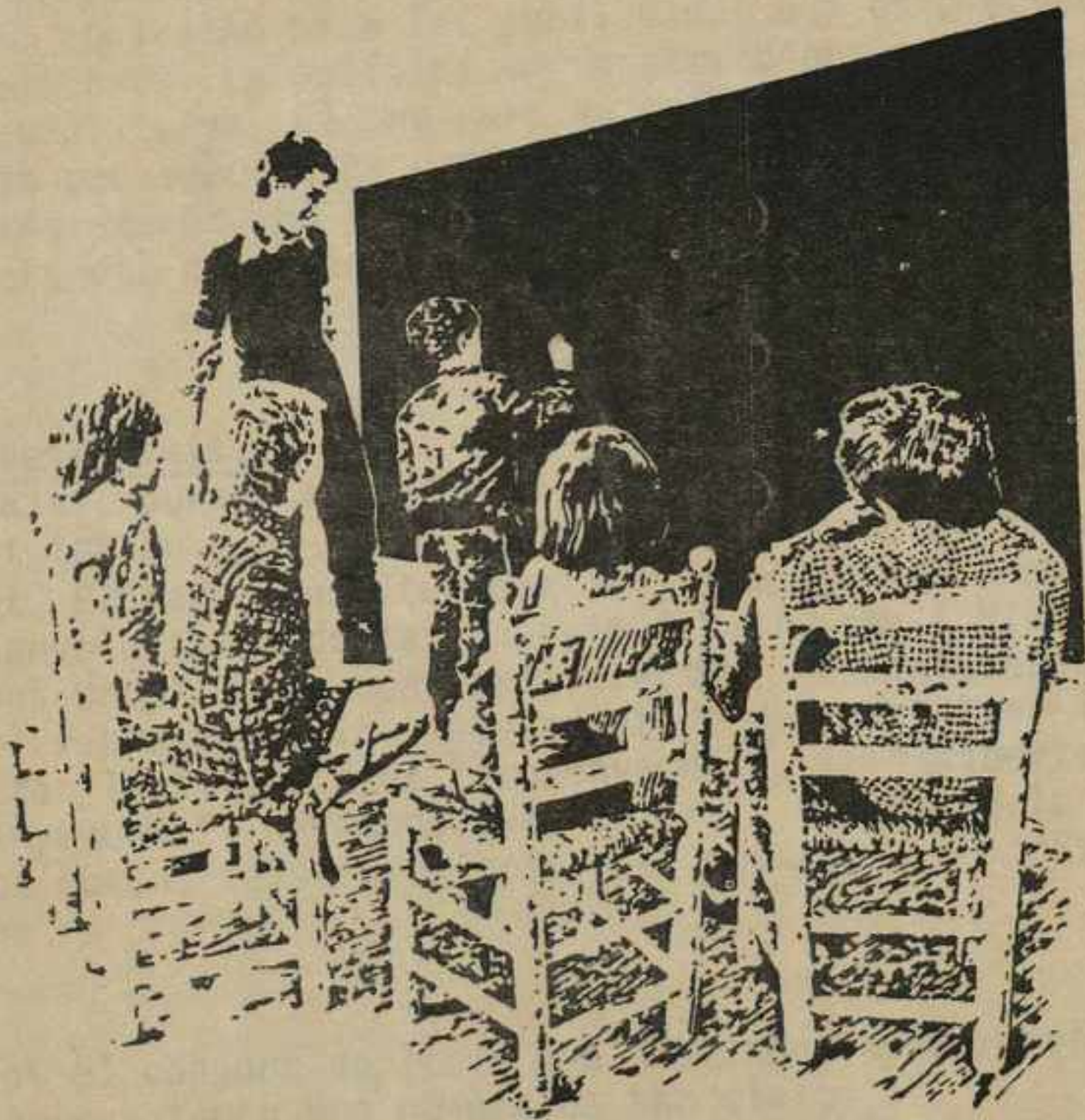

1294.5/2

CONTRA LA POLITICA
EDUCATIVA de la
U. C. D.

 MCPV

Encara no ha acabat el darrer curs, i ja les protestes per les condicions en què es donarà el inici del proper estan començant a manifestar-se. Molts llocs de l'Estat són escenari de protestes de pares i ensenyants contra la reducció d'unitats escolars que s'està produint. A cop de concentració escolar, suprimint-ne escoles unitàries, aules d'educació especial, de pàrvuls, d'adults; concentrant quaranta o més alumnes per aula, el Ministeri d'Educació està portant a terme la "racionalització" de l'ensenyament. Les places convocades enguany a oposicions no equivalen ni a les jubilacions que es produiran el proper curs. La política de construccions escolars roman paralitzada. El nou curs es presenta, doncs, caracteritzat per idèntiques condicions al darrer, aquesta volta més agudes. En efecte: qüestions que s'apuntaven al començ del curs passat es donen en aquest de plé:

Noves? lleis...

I així, durant aquest curs que ara acaba, l'U.C.D. ha engegat tot un conjunt de lleis noves al camp de l'ensenyament. El marc constitucional li va donar les bases per al desenvolupament de la situació actual, amb l'hipòcrita argument propi de la confraria clerical els interessos de la qual representa, la "necessitat de democratitzar i actualitzar la situació de l'ensenyament", la "llibertat d'ensenyament", ha aconseguit colar la defensa dels interessos comuns dels empresaris, del capital i de l'Església.

Tot el conjunt de lleis que pretenen imposar-nos als centres tenen uns objectius ben clars:

- Reforçar l'ensenyament privat en detriment de l'estatal (lleis de financiació de l'ensenyament obligatori, llei d'autonomia universitària...); reforçar el control ideològic de l'escola (Estatut de centres...).

- En la línia d'aquests dos objectius, un element important de la política de la dreta és la defensa i reforçament de la institució familiar. Açó es tradueix a l'ensenyament en el "dret del pare a triar el tipus d'ensenyament que vullga per a llurs fills", i es con-

verteix de fet en l'exigència de centres ideològicament monolítics, garantia de la transmissió ideològica de la família patriarcal.

A aquestes s'afegeixen unes altres lleis que esperen el moment de servir de suport a la rescionària política de l'U.C.D. Esmentem-ne només de passada una de les més tristament conegudes: "La llei de la funció pública", llei destinada a reprimir qualsevol intent per part dels ensenyants i funcionaris en general de canviar l'actual estat de coses. Però, per si el caràcter descaradament eclesiàstic de la reforma educativa no restara clar el decret regulador de l'ensenyament de la Religió servirà per a desvetllar les ments dels benpensants i fer-los comprendre que l'U.C.D. es disposa a fer-nos retornar als foscos temps d'adoctrinament catequètic de la reaccionària moral catòlica, però en hores de classe i pagat amb els diners de tots els contribuents, catòlics i -cada vegada més- no catòlics.

Al País Valencià, a més a més, l'ofensiva de la dreta ha produït el decret de bilingüisme, que contra tot plantejament científic, intenta separar el valencià de la seua família lingüística: la catalana, i destinat a impedir que es normalitze la nostra llengua, doncs no contempla la situació de desigualtat en què es troba i no posa les mesures escaients per a la seua potenciació, no garantint-entre d'altres aspectes- el caràcter obligatori de l'assignatura de "valencià".

El curs proper, un curs de lluita

Lleis aprovades, lleis per aprovar... El moment actual és sens dubte, un moment de canvi. Canvi a pitjor. Des del punt de vista de la dreta, representa el pas d'un sistema desprestigiat, paralytat, incapaç d'ésser recuperat per als seus interessos, a un sistema que s'adapta plenament a les necessitats d'un capitalisme en crisi, el qual no vol fer grans inversions en un ensenyament de qualitat i sí que vol, en canvi, protegir els guanys dels qui han convertit l'escola en un problema de beneficis i, sobretot, garantir la docilitat i l'adoctrinament dels futurs treballadors que avui seuen a les aules. No hi ha lloc per a la democràcia a aquest sistema autoritari, jeràrquic que propugna la UCD, ni lloc per als ensenyants progressistes que produeixen una orientació cap a l'escola pública. Han d'ésser "neutrals", obeir, callar, controlar i no crear cap de problema.

No és, doncs, arriscat afirmar que, si l'any passat ha estat el de l'aprovació de les lleis, el proper serà el de l'ofensiva per llur estricta acompliment.

La UCD sap que, a banda d'alguns desajusts de les seues necessitats actuals, era sobretot la lluita dels ensenyants allò que havia convertit en inoperants les lleis anteriors. Per al curs pròxim, la UCD espera tenir millor sort amb les noves. Però aprovar una llei al Parlament és una cosa, i fer-la acomplir n'és una altra molt distinta. Sobretot si va contra les conquestes que als darrers anys s'han aconseguit als centres. I si aquesta ofensiva de la UCD és el més seriós atac dirigit contra l'alternativa de l'Escola Pública fins ara,

el curs proper s'ha de convertir en una constant oposició a cadascun dels aspectes que la dreta tracta d'imposar de la seua política: front a l'aplicació de l'Estatut, el Decret de Bilingüisme, el decret d'ensenyament de la religió. Contra la reducció de plantilles, per l'estabilitat al treball. Al conveni de privada i les eleccions sindicals.

Durant el curs passat, front a la política de la dreta, tots els implicats, professors, alumnes i treballadors en general hem donat una resposta de lluita; des del començ de curs, oposant-nos a uns trasllats forçosos fora del País Valencià fins a àmplies manifestacions contra l'estatut de Centres i el decret de bilingüisme. Es aquesta lluita unida de pares, professors, alumnes, allò que pot impedir el pas de la reforma de la dreta.

Es mitjançant la unitat de totes les centrals d'esquerra i de classe, com ens marca l'experiència, com s'aconsegueixen les victòries.

Les darreres lluites ens han assenyalat el camí a seguir, la unitat als centres i al carrer; doncs no és amb mesures conciliadores i amb avinences, les quals ens porten a la nostra desfeta i desarmament, sinó mitjançant la lluita i amb un combat sense renúncies a les nostres conquestes democràtiques i interessos de classe com és possible aconseguir avanços. Aquesta ha estat la línia del STEPV, i el MCPV sosté incondicionalment aquest camí de lluita, d'estar-hi alerta i de donar una resposta ampla i combativa a tota la política antidemocràtica i repressiva que tracten d'imposar-nos.

UNITAT I LLUITA CONTRA LA POLÍTICA EDUCATIVA DE LA DRETA
PER UNA ESCOLA PÚBLICA, DEMOCRÀTICA I PLURALISTA

**MOVIMENT COMUNISTA
DEL PAIS VALENCIA**

01/11/73